

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **R. S.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 11. 2004, č. j. 60 Az 23/2004 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá přezkoumání rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 11. 2004, č. j. 60 Az 23/2004 – 39, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 16. 1. 2004, č. j. OAM-671/AŘ-2002, kterým byl zamítnut rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 8. 2001, č. j. U-2023/VL-08-P18-2000. Posledně uvedeným rozhodnutím Ministerstva vnitra bylo rozhodnuto, že se stěžovateli neuděluje azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud odůvodnil napadený rozsudek tím, že stěžovatel nesplňuje důvody pro udělení azylu, neboť jeho hlavním důvodem pro setrvání v České republice je snaha o legalizaci pobytu poté, kdy byl vyhoštěn, s tím, že sám netvrdil důvody nasvědčující

pronásledování z politických důvodů a rovněž neuvedl žádné konkrétní důvody, které by nasvědčovaly tomu, že on osobně byl pronásledován pro svou romskou národnost. Uzavřel, že v době, kdy opouštěl zemi původu, byla situace z hlediska zachovávání lidských práv velmi špatná, avšak v současné době jsou v zemi zachovávána základní lidská práva a svobody a země je pod silnou mezinárodní kontrolou. Přitom vyšel ze zpráv Vysokého komisaře OSN, týkajících se skupin obyvatelstva z Bosny a Hercegoviny, kteří potřebují nepřetržitou mezinárodní ochranu, ze zpráv o dodržování lidských práv v Bosně a Hercegovině za roky 1998 a 1999 vydané Ministerstvem zahraničí USA a z informací společností Člověk v tísni, jakož i ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR o politické scéně, podmínkách návratu do země, registraci pobytu, navracení majetku, získání zaměstnání a lékařské péče v zemi původu stěžovatele. Na základě údajů uváděných stěžovatelem konfrontovaných s aktuální situací v zemi původu dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti vytýká napadenému rozsudku nesprávné posouzení právní otázky soudem spočívající v nesprávné aplikaci ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu na jeho skutkový příběh, když je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu. K tomu uvádí, že opustil zemi po vypuknutí válečného konfliktu ve snaze uchránit si holý život. Situace v zemi je však i nadále pro stěžovatele velmi nebezpečná, když stěžovatel je menšinové (rómské) národnosti, která je utlačována všemi ostatními národnostmi. Poukazuje rovněž na čl. 65 Metodologické příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, z níž vyplývá, že se pronásledování týká za normálních okolností kroků, které podnikají orgány nějaké země, avšak může vycházet také od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dané země. Tyto diskriminační či jinak postihující činy mohou být považovány za pronásledování, pokud orgány tyto činy vědomě tolerují nebo odmítají, či nejsou schopny zajistit účinnou ochranu pronásledovaných. Namítá rovněž neúplné a nedostatečné dokazování provedené správním orgánem, kdy nebylo respektováno, že stěžovatel jako účastník azylového řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi. Má rovněž za to, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení přecházející podání žaloby netrpělo procesní vadou, když rozhodnutí správního orgánu neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění tohoto rozhodnutí nepovažuje za dostatečné. Konečně namítá, že se krajský soud nevypořádal dostatečně se splněním zákonných podmínek pro přiznání překážek k vycestování podle § 91 zákona o azylu. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel se předně dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pokud jde o nesprávnou aplikaci ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu na jeho skutkový příběh, když je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu. Tyto vady spatřuje v tom, že nebyla správně posouzena jeho obava před pronásledováním z důvodu jeho příslušnosti k romskému etniku.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Pro posouzení důvodu pro udělení azylu má význam nejen tvrzený důvod, ale i hodnověrnost příběhu žadatele o azyl vzhledem k okolnostem, za kterých o něj žádá. Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který vyšel z faktu, že stěžovatel se domáhá azylu po 7 letech pobytu v České republice, kdy střídavě měnil zaměstnání. Již tato skutečnost činí jeho důvodnou obavu z pronásledování podle § 2 odst. 6 zákona o azylu nevěrohodnou. Stejně tak jeho tvrzení o obavách z pronásledování z důvodu jeho romské národnosti jsou v podstatě obecná a stěžovatel v průběhu celého řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možné dovodit konkrétní útoky vůči jeho osobě. Ze zpráv, které krajský soud vzal za podklad svého rozhodování, pak vyplývá, že situace je již výrazněji stabilizovaná, a proto jakkoliv nelze vyloučit negativní nálady při návratu příslušníka k menšinové národnosti do země původu, lze konstatovat, že stěžovatel neprokázal tak intenzivní obavu, pro kterou by bylo možné se domáhat mezinárodní azylové ochrany. Věrohodnost jeho obavy před pronásledováním je navíc zásadně zpochybněna tím, že o azyl požádal poté, co byl vyhoštěn na dobu 5 let.

Stěžovatel dále namítal důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Již z předchozího odůvodnění vyplývá, že krajský soud vyšel především z hodnocení vlastního skutkového příběhu uváděného stěžovatelem a z okolností, za kterých o azyl požádal, kdy správně uzavřel, že tyto nenasvědčují stěžovatelově odůvodněné obavě z pronásledování ve smyslu definice uvedené v § 2 odst. 6 zákona o azylu, kdy je nutno mít na paměti, že stěžovatel požádal o udělení azylu v situaci, kdy byl správně vyhoštěn. Krajský soud navíc vyšel ze zpráv mezinárodních organizací, z nichž vyplývá, že situace

je již výrazně stabilizovaná a že práva romské menšiny v oblasti jsou též dodržována. Proto Nejvyšší správní soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Pokud stěžovatel namítal, že rozhodnutí správního orgánu bylo odůvodněno v rozporu s ust. § 47 odst. 3 správního řádu, pak jde o důvod v žalobě neuplatněný, ač uplatněn mohl být, a proto se Nejvyšší správní soud touto námitkou jako nepřípustnou nezabýval.

Pokud konečně stěžovatel namítal, že krajský soud nepřezkoumal, zda u něho existují překážky vycestování, pak se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že konkrétní obavu mučení či nelidského zacházení podřaditelnou pod ustanovení § 91 zákona o azylu stěžovatel sám neuvedl, a proto nelze vytknout krajskému soudu pochybení, pokud námitku jejího nepřiznání neuznal.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, neboť o věci rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl, a správnímu orgánu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu